

ผู้นำในมุมมองของอิมาม - 6 /Feb/ 2010

ผู้นำในมุมมองของอิมามโคเมย์นี

เงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับผู้ปกครองรัฐอิสลามนั้น จะเกี่ยวข้องกับวิธีการทางธรรมชาติของระบอบการปกครองรัฐอิสลาม ซึ่งนอกจากเงื่อนไขโดยรวมแล้ว อันได้แก่ สติปัญญาและการบริหารจัดการแล้ว ยังมีอีกสองเงื่อนไขพื้นฐานที่สำคัญ คือ: 1 – มีความเชี่ยวชาญด้านกฎหมาย 2 – ความยุติธรรม

เฉกเช่นหลักจากยุคสมัยของท่านศาสดา(ซล) ซึ่งเกิดความขัดแย้งขึ้นมา กรณีของผู้ที่จะขึ้นมาปกครองรัฐ แต่ทว่าผู้ที่จะต้องขึ้นครองรัฐนั้นจำเป็นต้องเป็นบุคคลที่ประเสริฐที่สุด และในเรื่องนี้ในหมู่พี่น้องมุสลิมก็ไม่ได้มีความขัดแย้งใดๆ จะมีก็เพียงสองประเด็นหลักที่สำคัญเท่านั้น คือ 1 - อันเพราะว่า รัฐอิสลามเป็นรัฐแห่งกฎหมาย ดังนั้น ผู้ปกครองจำเป็นต้องมีความเชี่ยวชาญและสันทัดในด้านกฎหมาย เหมือนที่ปรากฏในตัวของอะลี(อ) ทั้งนี้ทั้งนั้น การทำความเข้าใจในเรื่องดังกล่าว มิใช่เป็นหน้าที่ของผู้ปกครองรัฐเท่านั้น แต่ทว่าทุกคน ทุกชนชั้นและทุกสาขาอาชีพ ก็จำเป็นต้องเรียนรู้ในศาสตร์เหล่านี้. แต่สำหรับผู้ปกครองรัฐแล้วนั้น จะต้องมีความรู้เชี่ยวชาญและสันทัดในศาสตร์อันนี้เป็นพิเศษกว่าบุคคลอื่นใด. บรรดาอิมามผู้บริสุทธิ์(อ) ก็ได้ใช้หลักการเช่นนี้ในการพิสูจน์ถึงการเป็นผู้นำ(อิมาม)ของตน ซึ่งอิมาม(ผู้นำ)จะต้องมีความประเสริฐกว่าบุคคลอื่นๆทั้งหมดในทุกๆเรื่อง. และสิ่งนี้ก็เป็นอย่างที่กล่าวมา และนักปราชญ์ของชีอะห์ นำมาใช้ในการโต้แย้งกับกลุ่มอื่น ว่า เมื่อได้ถามปัญหาที่ยังคอลีฟะห์(ผู้นำ)แล้ว หากไม่สามารถให้คำตอบที่ถูกต้องได้ไซ้ร้ ก็ไม่ควรที่จะเป็นผู้นำและผู้ปกครอง , และสำหรับบุคคลที่ปฏิบัติบทบัญญัติของอิสลามที่ตรงกันข้าม แล้ว เขาก็ยังไม่เหมาะสมและควรในการเป็นอิมาม (ผู้นำ).....

ในมุมมองของอิสลาม ถือว่าผู้เชี่ยวชาญ ผู้สันทัดด้านกฎหมาย และความยุติธรรมนั้นเป็นเงื่อนไขและพื้นฐานหลักที่สำคัญ ส่วนเรื่องอื่นๆนั้น ไม่มีความจำเป็นและเกี่ยวข้องใดๆโดยตรงในเรื่องนี้. อาทิเช่น ความรู้ในเรื่องการสร้างมะลาอิกะห์, ความรู้ในเรื่องชาตของอัลลอฮ์(ซบ)ว่าพระองค์ทรงมีคุณลักษณะประการใด ซึ่งสิ่งเหล่านี้มันไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงอันใดต่อประเด็นของอิมามัต ระบอบผู้นำ เหมือนกับบุคคลที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในศาสตร์ว่าด้วยธรรมชาติสิ่งแวดลอม ที่สามารถค้นคว้าและค้นพบสิ่งใหม่ๆในด้านธรรมชาติ หรือ มีความสามารถและเก่งกาจด้านดนตรี ก็ยังไม่มีความเหมาะสมและควรในการดำรงตำแหน่งผู้นำ (คิลาฟัต) และทำให้เป็นคำกล่าวอ้างในความชอบธรรมที่มีเหนือกว่าบรรดาผู้รู้ในด้านกฎหมายอิสลามและผู้ทรงยุติธรรม ในการขึ้นมาเป็นผู้นำรัฐ.

สิ่งที่เกี่ยวข้องและสัมพันธ์โดยตรงกับคิลาฟัต (ระบอบผู้นำ) ซึ่งมีการกล่าวขานทั้งในยุคสมัยของท่านศาสดามุฮัมมัด(ซล) และยุคสมัยของบรรดาอิมามผู้บริสุทธิ์ (อ) และเป็นที่ยอมรับในหมู่พี่น้องมุสลิมนั้น คือ ประการแรก ผู้นำและผู้ปกครองรัฐ จะต้องรู้ในหลักการและบทบัญญัติของอิสลาม กล่าวคือ เป็นนักกฎหมาย และประการที่สอง มีความยุติธรรม และเพียบพร้อมด้วยคุณลักษณะแห่งความสมบูรณ์ทั้งหลักศรัทธาและหลักจริยธรรม ซึ่งหลักสติปัญญาที่ยอมรับในสิ่งนี้ เพราะรัฐบาหลีอิสลามเป็นรัฐแห่งกฎหมาย หากเป็นรัฐแห่งส่วนบุคคลหรือรัฐแห่งเผด็จการ (ของบุคคลหนึ่งที่มีอำนาจเหนือประชาชนทั้งมวล) . หากผู้ปกครองรัฐไม่เข้าใจและไม่รู้กฎหมาย ก็ไม่ควรที่จะเป็นผู้ปกครอง เพราะหากมีการปฏิบัติตาม รัฐก็ต้องล่มสลาย และหากไม่ปฏิบัติตาม ก็ไม่สามารถที่จะปกครองและบริหารด้วยกฎหมายอิสลาม. และสิ่งนี้เป็นเรื่องเอกฉันทที่สุด ดังจะนะ ที่ว่า “ อัลฟุคาฮาอู ฮุกกามู อะลล์ลาฎียีน” หากกษัตริย์ ถือว่าตนปฏิบัติตามอิสลาม ก็จำเป็นต้องปฏิบัติตามบรรดาฟุคาฮาอู(นักนิติศาสตร์) และจะต้องมีการถามปัญหาต่างๆจากฟุคาฮาอูแล้วนำมาใช้ในการบริหาร ซึ่งในความเป็นจริงนั้น ผู้ปกครองที่แท้จริงก็คือบรรดาฟุคาฮาอูเหล่านี้แหละ.

ดังนั้นตำแหน่งในการบริหารที่แท้จริงจะต้องตกอยู่ในมือของบรรดาฟุคาฮาอูเท่านั้น หากใช้บุคคลที่มีความโง่เขลาในด้านกฎหมายที่ถูกแกมบังคับให้ปฏิบัติตามฟุคาฮาอู. 2 ผู้ปกครองจำเป็นต้องมีความเพียบพร้อมสมบูรณ์ไปด้วยหลักความศรัทธา หลักคุณธรรมและหลักจริยธรรม อีกทั้งทรงยุติธรรมและ ห่างไกลจากความผิดพลาด. ผู้ที่ต้องการบังคับใช้กฎหมาย กล่าวคือ การนำกฎหมายอิสลามมาใช้, ถือกองคลัง(บัยตุลมาล) และใช้จัดสรรงบประมาณในการบริหารประเทศชาติ ซึ่งพระองค์อัลลอฮ์(ซบ)

ก็ทรงอนุมัติสิทธิต่างเหล่านี้ให้เขามีอำนาจในการบริหารจัดการ นั้น ก็จะต้องเป็นผู้ที่ห่างไกลจากการทำบาปอย่างสิ้นเชิง
จึง “อธรรมบรรดาแห่งแก็ดั้นจะไม่นำญญาของซัส” َلَا يَنَالُ عَهْدِي الظَّالِمِينَ
อัลลอฮ์(ซบ)จะไม่ให้สิทธิในลักษณะเช่นนี้แก่ผู้ธรรมอย่างเด็ดขาด . หากผู้ปกครองไม่ทรงยุติธรรม
การเลือกปฏิบัติในเรื่องสิทธิของมุสลิม การเก็บภาษี การใช้จ่ายงบประมาณ และการบังคับใช้กฎหมายนั้นจะไม่มีความยุติธรรม
เกิดขึ้นมาอย่างแน่นอน.และอาจเป็นไปได้ที่จะใช้อำนาจในการแต่งตั้งวงค์ศาลฎาติ ขึ้นมาดำรงตำแหน่งต่างๆในสังคม
และกลุ่เงินกองคลังเพื่อใช้จ่ายในเรื่องส่วนตัวและคามสุขความรื่นเริงให้กับตน.

- การเป็นมรฎูอียูตฺ หาใช่เป็นเงื่อนไขไม่

ตั้งแต่แรก ตัวผมมีความเชื่อและยืนยันว่า การเป็นมรฎูอียูตฺ หาใช่เป็นเงื่อนไขไม่

เพียงแคศกาลามาสุงสุดให้การรับรองและยืนยันในการเป็นมฎูตะฮิดที่ทรงคุณธรรมก็ถือว่าเป็นการเพียงพอแล้ว,
อีกทั้งเมื่อประชาชนได้ลงคะแนนเลือกสมาชิกสภาผู้่นำ เพื่อทำการจัดหาและเลือกสรร มฎูตะฮิดที่ทรงคุณธรรมขึ้นมาปกครองรัฐ
และเมื่อพวกเขาได้เลือกบุคคลหนึ่งเพื่อทำหน้าที่ในการกำหนด สรรหาและแต่งตั้งผู้่นำ ก็ถือว่าผู้่นำเป็นที่ยอมรับของประชาชน .
ซึ่งกรณีเช่นนี้ ถือว่าเขาคือผู้่นำของประเทศและทุกคนจำต้องเชื่อ
ฟังคำบัญชาสั่งของเขา.

- ผู้่นำแห่งศาลสถิตยยุติธรรม

ในยุคต้นของอิสลาม มีสองสมัยด้วยกัน ที่เกิดรัฐบาลอิสลามอันแท้จริงและอย่างเป็นทางการ คือยุคสมัยของท่านศาสดามุฮัมมัด(ซล)
และยุคสมัยของท่านอิมามอะลี(อ)อันมีเมืองกูพะที่เป็ศูนย์กลางการปกครอง

ซึ่งทั้งสองยุคสมัยนั้นเป็นบ่อเกิดแห่งศักดิ์ศรีอันทรงค่าด้านจริยธรรมและคุณธรรม, กล่าวคือ เป็นรัฐบาลที่ทรงยุติธรรมที่สุด
และไม่มีการฝ่าฝืนกฎหมายแม้แต่อนุเดียว. รัฐบาลในช่วงสองยุคสมัยดังกล่าวเป็นรัฐแห่งกฎหมาย และบางที่สามารถกล่าวได้ว่า

นอกจากนี้แล้วจะไม่มรัฐบาลใดที่เป็นรัฐแห่งกฎหมายได้อย่างสมบูรณ์เช่นนี้อีก(เว้นแต่รัฐบาลของท่านอิมามมะฮ์ดี)

เป็นรัฐที่มีผู้ปกครอง “ไม่ว่าเราจะขานเรียกว่า กษัตริย์ หรือประธานาธิบดี” ที่ทรงยุติธรรมที่สุด

และจะบังคับใช้กฎโดยไม่เลือกปฏิบัติว่าจะเป็ชนชั้นใดก็ตาม ก็จะได้รับสิทธิเสมอภาคเท่าเทียมกัน ,

ซึ่งนี่คือความหมายในยุคต้นของอิสลาม แม้กระทั่งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับท่านอิมามอะลี(อ)

ในยุคสมัยที่ท่านเป็นผู้ปกครองรัฐ อันมีอำนาจเหนือแผ่นดินอิญาซ อียิปต์ และอิหร่าน และดินแดนอื่นๆ

ซึ่งท่านจะเป็นผู้กำหนดตัวแทนต่างๆ, โดยในเหตุการณ์หนึ่งที่มีการกล่าวอ้างว่า

เกิดการพิพาทระหว่างท่านอิมามอะลี(อ)กับชายคนหนึ่งชาวเยเมน

ซึ่งเป็นผลเมืองที่อาศัยอยู่ภายใต้อำนาจการปกครองของท่านอิมามอะลี(อ) และผู้พิพากษา ได้เรียกตัวท่านอิมาม(อ)

และเมื่อท่านอิมามได้เข้ามาหา แล้ว ผู้พิพากษาก็แสดงความเคารพและให้เกียรติท่านอิมาม(อ) ซึ่งท่านอิมาม(อ)กล่าวเอ่ยว่า

อย่าได้ให้การเคารพผู้ใดในการตัดสินความ, จงปฏิบัติให้เท่าเทียมกันระหว่างฉันกับเขา

จากนั้นผู้พิพากษาก็ได้ตัดสินคดีความว่าท่านมีความผิด ซึ่งท่านเองก็ยอมรับในการตัดสิน .

และนี่คือรัฐที่บังคับใช้กฎแห่งความเสมอภาคที่ทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกัน

อันเพราะเมื่อกฎหมายอิสลามเป็นกฎหมายแห่งพระเจ้าแล้ว ทุกคนก็ต้องยอมสยบ ณ. เบื้องหน้าพระองค์

ไม่ว่าเขาจะเป็นผู้พิพากษา หรือจำเลย จะเป็นศาสดา

อิมาม หรือประชาชนธรรมดาก็ตามที .

- ผู้่นำในท่ามกลางประชาชน

ผู้ปกครองอิสลาม หาใช่เหมือนกับผู้ปกครองอื่นๆเช่นกษัตริย์ หรือประธานาธิบดี แต่ทว่าเป็นผู้ปกครองที่อยู่ในท่ามกลางประชาชน
อยู่ในมัสยิดเล็กๆแห่งเมืองมะดีนะห์ และจะคอยรับฟังคำอุทธรณ์และการร้องเรียนต่างๆของประชากร

และสำหรับผู้บุคคลที่มีอำนาจบริหารอยู่ในมือ ก็จะเสมอเหมือนกับประชาชนในทุกชนชั้นที่รวมตัวกันในมัสยิด

และการรวมตัวของพวกเขาจะอยู่ในรูปลักษณะ ที่ว่า หากมีคนต่างถิ่นเข้ามาเยือน จะไม่รู้ว่าเป็นใครคือผู้ปกครองรัฐ

ใครคือผู้มีตำแหน่งอันมีเกียรตินี้ เพราะเขาจะอยู่ในท่ามกลางประชาชนเยี่ยงประชาชนธรรมดาคนหนึ่ง เสื้อผ้าที่สวมใส่

ก็จะเป็นชุดเสื้อผ้าที่ประชาชนสวมใส่กัน การพบปะพูดคุยสนทนา ก็เหมือนกับประชาชนทั่วไป,

และในการบังคับใช้กฎแห่งความยุติธรรม เมื่อมีประชาชนที่มีฐานะต่ำสุดในสังคม มีข้อพิพาทขึ้นกับปกครองรัฐ ณ. เบื้องหน้าศาล

เขาก็จะมาตามคำสั่งของศาลเพื่อรับการตัดสินความ.

- วิทยาลัยฟากีห์คือการปฏิเสธรอำนาจเผด็จการ

ในอิสลามมีกฎหมายเป็นอำนาจสูงสุด ซึ่งท่านศาสดา(ซล)เอง ก็ต้องปฏิบัติตามกฎอันนี้ คือกฎแห่งพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ซึ่งไม่สามารถที่จะฝ่าฝืนได้ อัลลอฮ์(ซบ) ทรงตรัสว่า “และหากเขา (มอฮัมมัด) เสกสรรกล่าวคำเท็จบางคำแก่เราแล้ว เราก็จะจับเขาด้วยความมั่นคง แล้วเราก็จะตัดเส้นชีวิตให้ขาดไปจากเขา”

กล่าวคือ หากเจ้ากล่าวในสิ่งหนึ่งซึ่งตรงกันข้ามกับสิ่งที่ข้ากล่าว แน่แน่นอนยิ่งข้าจะลงโทษเจ้า. หากท่านศาสดาเป็นคนจอมเผด็จการ และบุคคลทั่วไปเกรงกลัวว่าเมื่ออำนาจได้ตกอยู่ในมือของท่านแล้ว ท่านจะกลายเป็นคนเผด็จการ , หากท่านเป็นจอมเผด็จการ ท่านจะเป็นฟากีฮาอ์ได้กระนั้นหรือ เพราะฟากีห์จะไม่มีอำนาจเผด็จการ ฟากีห์ตามแบบอย่างนั้นจะต้องเป็นผู้ทรงคุณธรรม และยุติธรรม และทำให้ความยุติธรรมด้านสังคมเท่านั้น แต่หมายถึงความยุติธรรม ที่ไม่สามารถกล่าวเท็จได้แม้แต่คำเดียว มิฉะนั้นจะทำให้เขาขาดความยุติธรรมในทันที, การมองยังนามะห์รอม ก็จะทำให้เขาขาดความยุติธรรมในทันที ,ซึ่งมนุษย์เยี่ยงนี้หรือที่จะฝ่าฝืนคำสั่งของพระองค์ได้.

- อำนาจหน้าที่ของผู้ดำเนินการปกครองรัฐ

หากปรากฏพบสองคุณลักษณะดังนี้ในตัวบุคคลหนึ่งบุคคลใด คือ การลุกขึ้นต่อสู้และการจัดตั้งรัฐ แล้ว

เขาผู้นั้นก็จะมีอำนาจหน้าที่ในการบริหารรัฐอย่างเบ็ดเสร็จ เหมือนกับอำนาจของท่านศาสดา(ซล)

ซึ่งเป็นหน้าที่ของประชาชนทั้งหมดที่จะต้องอิฎอ์ต่อเชื้อฟักฮา , และการคาดคิดว่าอำนาจหน้าที่และสิทธิ์ของท่านศาสดา(ซล)

มีมากเหนืออำนาจหน้าที่และสิทธิ์ของท่านอิมามอะลี(อ) , หรือ

ท่านอิมามอะลี(อ)มีอำนาจหน้าที่และสิทธิ์มากเหนืออำนาจของบรรดาฟากีห์ แล้ว ถือว่าเป็นความคิดที่เป็นโมฆะและผิดอย่างมหันต์.

แต่ที่ว่าไม่อาจปฏิเสธในความประเสริฐของท่านศาสดาที่มีเหนือทุกสรรพสิ่งได้ และรองลงมาจากท่านก็ คือท่านอิมามอะลี(อ)

ดังนั้นความประเสริฐด้านจิตวิญญาณ ไม่อาจมีผลใดๆต่ออำนาจหน้าที่และสิทธิ์ในการปกครอง ,

ซึ่งอำนาจหน้าที่และวิสัยทัศน์ของท่านศาสดา(ซล) และบรรดาอิมามผู้บริสุทธิ์พึงมี อันได้แก่การรวบรวมพลพรรค และกองกำลังทหาร,

กำหนดแต่งตั้งผู้พิพากษาและผู้ว่าการแคว้น, เก็บภาษีอากรและบริหารจัดการเพื่อประโยชน์สุขของประชาชน

และอำนาจหน้าที่และสิทธิ์อื่นก็จะคงมีอยู่ในรัฐบาลยุคปัจจุบัน เพียงแค่ไม่ได้กำหนดตัวบุคคลเป็นการเฉพาะเท่านั้นเอง

แต่ก็ได้กำหนดบริบทว่าด้วย “อาลิมผู้ทรงคุณธรรม” เป็นที่ตั้ง, เมื่อมีการกล่าวว่า วิทยาลัยหรืออำนาจหน้าที่

ที่ท่านศาสดาและอิมาม(อ)พึงมี ซึ่งหลังจากยุคสมัยแห่งการเร้นกายของท่านอิมามมะฮ์ดี(อ) บรรดาฟากีฮาอ์ที่ทรงคุณธรรมและยุติธรรม

ก็จะพึงมีเช่นกัน, ซึ่งสิ่งนี้ทุกคนล้วนแล้วว่าได้คาดคิดว่านักรบของบรรดาฟากีฮาอ์ มีฐานะนักรบเหมือนกับท่านศาสดาและบรรดา

อิมามอะฮ์ลุลบัยต(อ) เพราะในที่ไม่ได้พูดคุยในประเด็นของฐานะนักรบ แต่ว่าเป็นการพูดคุยในประเด็นของ

อำนาจหน้าที่และสิทธิ์เท่านั้น.

วิทยาลัยคืออำนาจรัฐ การบริหารประเทศชาติและการบังคับใช้กฎหมายแห่งบทบัญญัติอิสลาม ซึ่งถือว่าเป็นภาระหน้าที่อันหนักอึ้ง

และสำคัญอย่างยิ่ง, และทำให้ว่าเป็นการผลักดันและสร้างตำแหน่งหรือฐานะนักรบแก่สามัญชนธรรมดา

และทำให้เขากลายเป็นคนพิเศษเหนือคนธรรมดาทั่วไป, หรือสามารถกล่าวได้ในอีกความหมายหนึ่งว่า วิทยาลัย (อำนาจ)

ที่เรากำลังถกอยู่ในขณะนี้ คืออำนาจแห่งการปกครองและบังคับใช้กฎหมายแห่งอิสลามอันเป็นหน้าที่ที่หนักอึ้งเป็นอย่างมาก.

และหนึ่งในภาระหน้าที่ของฟากีห์ผู้มีอำนาจปกครองรัฐ คือการบังคับใช้กฎหมายอิสลาม.

การบังคับใช้อำนาจกฎหมายอิสลามในยุคสมัยของท่านศาสดา(ซล) บรรดาอิมามและ ฟากีห์ มีความแตกต่างกันกระนั้นหรือ??

เพราะฟากีห์มีฐานะนักรบที่ต่ำกว่า จึงมีอำนาจน้อยกว่ากระนั้นหรือ? การลงโทษผู้ทำประเวณีซึ่งต้องถูกเขียนโบย 100 ครั้งนั้น

ในยุคสมัยของท่านศาสดาจะลงโทษเขียน โบย 150 ครั้ง ยุคสมัยของท่านอิมามอะลี(อ) จะโบย 100 ครั้ง และยุคสมัยฟากีห์ 50 ครั้ง

กระนั้นหรือ??? หรือว่าผู้ปกครองที่มีอำนาจตุลาการนั้นจะต้องลงโทษตามกฎของพระองค์, ไม่ว่าเขาผู้นั้นจะเป็นท่านศาสดา

ท่านอิมามอะลี(อ) ตัวแทนของท่านอิมามในเมืองกูฟะห์ บัศรอฮ์ หรือเป็นฟากีห์ประจำยุคสมัยก็ตาม.

อีกหนึ่งภาระหน้าที่ ของท่านศาสดาและอิมามอะลี(อ) คือ เก็บภาษีรายได้ คุมส์ และชะกาต , แล้วในยุคสมัยท่านศาสดา

ท่านจะเก็บชะกาต เป็นจำนวนเท่าไรหรือ??? ณ. สถานที่แห่งหนึ่งท่านจะเก็บจำนวนสิบเอ็ดدينาร์ และอีกที่หนึ่งท่านจะเก็บยี่สิบدينาร์

กระนั้นหรือ? และเมื่อท่านอิมามอะลี(อ)เป็นคอลีฟะห์ ท่านจะเก็บชะกาตแบบไหน?? แล้วฟากีห์ผู้มีอำนาจ จะเก็บชะกาตเช่นไร??

ในประเด็นนี้อำนาจและสิทธิ์ของท่านศาสดา กับ อิมามอะลี(อ)และฟากีฮาอ์มีความแตกต่างกันหรือไม่?? อัลลอฮ์

(ซบ)ทรงกำหนดให้ท่านศาสดาเป็น “วะลี” ผู้มีอำนาจสูงสุดเหนือมวลมุสลิม ตราบเท่าที่ท่านยังคงอยู่ แม้แต่ท่านอิมามอะลี(อ)เอง

ก็มีอำนาจวิทยาลัยอันนี้ ดังนั้นท่านอิมามอะลี(อ)และบรรดาอิมาม(อ)หลังจากท่านก็ทรงมีอำนาจวิทยาลัยเหล่านี้เหนือพี่น้องมุสลิมทุกคน

กล่าวคือ การบัญชาสั่งในการปกครองรัฐของเขาเป็นสิ่งที่ทุกคนต้องปฏิบัติตาม และก็มีอำนาจในคำสั่งแต่งตั้งและปลดตัวแทนได้.เหมือน

นด่งที่ท่านศาสดา(ซล)มีภาระหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมายและจัดตั้งกองทัพอิสลาม และพระองค์อัลลอฮ์(ซบ)ก็เป็นผู้กำหนดให้ท่านเป็นนายและผู้ปกครองเหนือพี่น้องมุสลิมทุกคนและทุกคนาญิบที่จะต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตาม และฟูกาฮาอ์ก็เช่นกันจะต้องเป็นนายและผู้ปกครองและบังคับใช้กฎหมายและให้ระบอบอิสลามสามารถยืนหยัดได้อย่างมั่นคงสืบไป.

- การปกครองเป็นบทบาทบัญญัติและหลักพื้นฐานเบื้องต้นของอิสลาม

หากอำนาจหน้าที่ของรัฐ มีเฉพาะในกรอบของบทบาทบัญญัติข้อปลีกย่อยของพระผู้เป็นเจ้าของแล้ว สามารถกล่าวได้ว่า

รัฐบาลแห่งพระผู้เป็นเจ้าของและอำนาจวิลายัตมุฎลัก(เบ็ดเสร็จ)ที่ถูกมอบให้กับท่านศาสดามุฮัมมัด(ซล) นั้น จะกลายเป็นปรากฏการณ์ที่ไร้ความหมายและไร้สาระอย่างสิ้นเชิง.

เพราะการปกครองเป็นหนึ่งในสาขากิ่งก้านของอำนาจวิลายัตมุฎลักของท่านศาสดามุฮัมมัด(ซล)

และเป็นหนึ่งในบทบาทบัญญัติ(อะห์กาม)เบื้องต้นของอิสลาม สิ่งมีมาก่อนคำสั่งใดๆในด้านหลักปฏิบัติ แม้แต่ การนมาซ ถือศีลอดและฮัจญ์ด้วยซ้ำไป. ผู้ปกครองมีอำนาจในการรื้อทำลายมัสยิด หรือบ้านเรือนที่ปลูกสร้างบนทางหลวง และจ่ายค่าเสียหายให้กับเจ้าของบ้าน, ผู้ปกครองมีอำนาจในการสั่งปิดมัสยิดในบางกรณี และหากมัสยิดนั้นเป็นภัยต่อสังคม หากไม่สามารถจัดการคลี่คลายปัญหาได้

ก็สามารถที่จะสั่งให้รื้อทำลายได้ในทันที. ผู้ปกครองรัฐมีอำนาจในการยกเลิกสัญญาฝ่ายเดียวตามหลักชะรีอัต

หากสัญญาดังกล่าวขัดกับผลประโยชน์ และความมั่นคงของประเทศชาติและอิสลาม อีกทั้งสามารถสั่งยกเลิก

และขัดขวางทุกการงานไม่ว่าจะเป็นภาคอิบาดะห์หรือภาคอื่นๆที่ไม่ใช่ภาคอิบาดะห์ เมื่อด้านกับผลประโยชน์ของอิสลาม,

ผู้ปกครองรัฐยังสามารถมีอำนาจในการระงับการไป

ประกอบพิธีฮัจญ์เป็นการชั่วคราว เมื่อด้านถึงผลประโยชน์และความมั่นคงของประเทศชาติและอิสลาม.

- วิลายัตและสิทธิในการถือครองกรรมสิทธิ์

ในอิสลาม ทรัพย์สินที่ถูกต้องตามหลักบทบัญญัติแล้วมีขอบเขตจำกัด ซึ่งในหนึ่งในหน้าที่ของผู้มีอำนาจวิลายะตุลฟากีห์ อันพึงมีนั้นคือการจำกัดขอบเขตการถือกรรมสิทธิ์ครอบครอง สิ่งที่เกี่ยวข้องที่น่าหุดหู่อย่างยิ่งการที่บรรดานักคิดหัวใหม่แนวตะวันตก ไม่เข้าใจว่าวิลายะตุลฟากีห์คืออะไร??

แม้ว่าการถือกรรมสิทธิ์เป็นสิทธิอันชอบธรรมตามบทบัญญัติอิสลามที่ได้อนุมัติ แต่ทว่า

ผู้ปกครองรัฐก็มีสิทธิในการถือกรรมสิทธิ์ขึ้นมาเมื่อเห็นว่าเป็นภัยและขัดกับผลประโยชน์ของพี่น้องมุสลิมอิสลาม

โดยสามารถเข้าไปแทรกแซงในสิทธิอันนั้น ด้วยการกำหนดกฎเกณฑ์ที่ชัดเจนและออกคำสั่งโดยตรงจากสุกมุของฟากีห์.